

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 253-82-76, факс (044) 253-26-55
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код СДРПОУ 20001792

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Київ

«23» листопада 2022 року

Слідчий в ОВС слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області капітан юстиції Тивоненко Максим Юрійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, відомості про яке внесено 16.04.2022 до Єдиного реєстру досудових розслідувань під № 22022101110000086 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до положень статей 42, 276, 277 та 278 КПК України, –

П О В І Д О М И В:

Полтініна Василя Володимировича,
02.09.1989 року народження, уродження
с. Суворово Кавалерівського району,
Приморського краю Російської Федерації,
громадянина Російської Федерації,
зареєстрованого та фактично проживаючого
за адресою: пер. Тихий, будинок 4А, місто
Усурійськ, Російської Федерації,
військовослужбовця за контрактом в/ч
№ 71289 - 83 окремої гвардійської Десантно-
Штурмової Бригади МО РФ, сержанта,
перебуваючого на посаді водія стрілкового
взводу стрілкової роти, -

про те, що він підозрюється у вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов,

передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний

неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі – Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно ст. 3 Конвенції з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *hors de combat** унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведуться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

- а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;
- б) захоплення заручників;
- с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

Згідно ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

У разі збройного конфлікту, який не має міжнародного характеру й

виникає на території однієї з Високих Договірних Сторін, кожна сторона конфлікту зобов'язана застосовувати як мінімум такі положення:

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ч. 1 ст. 16 зазначеної Конвенції, поранені та хворі, а також інваліди та вагітні жінки перебувають під особливим захистом і користуються особливим шануванням.

Відповідно до ст. 31 Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того, ст. 32 Конвенції визначає, що високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

У ст. 147 Конвенції зазначається, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Додатковий протокол до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року. (Протокол ратифіковано із заявою Указом Президії Верховної Ради УРСР N 7960-XI (7960-11) від 18.08.89)

Крім того, статтею 51 визначено, що цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на

доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм.

Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Цивільні особи користуються захистом, передбаченим цим розділом, за винятком окремих випадків і на такий період, поки вони беруть безпосередню участь у воєнних діях.

Заборонено напади на цивільне населення або на окремих цивільних осіб у порядку репресалій.

Присутність або пересування цивільного населення або окремих цивільних осіб не повинні використовуватись для захисту певних пунктів або районів від воєнних дій, зокрема у спробах захистити воєнні об'єкти від нападу або прикрити воєнні дії, сприяти чи перешкодити їм. Сторони, що перебувають у конфлікті, не повинні направляти пересування цивільного населення або окремих цивільних осіб з метою спробувати захистити воєнні об'єкти від нападу чи прикрити воєнні операції.

Будь-яке порушення цих заборон не звільняє сторони, що перебувають у воєнному конфлікті, від їх правових зобов'язань щодо цивільного населення й цивільних осіб, у тому числі від зобов'язань вживати запобіжних заходів, передбачених у статті 57.

Також, статтею 52 визначено, що цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Напади повинні суворо обмежуватися об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу.

У разі сумніву в тому, чи не використовується об'єкт, який звичайно призначений для цивільних цілей, наприклад, місце відправлення культу, житловий будинок чи інші житлові будови або школа, для ефективної підтримки воєнних дій, передбачається, що такий об'єкт використовується в цивільних цілях.

Крім того, статтею 75 Додадкового протоколу I встановлено, що тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Конвенціями (995_151, 995_152, 995_153, 995_154) або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поведуться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб.

Заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

- а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:
 - а.1) вбивство;
 - а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні;
 - а.3) тілесні покарання;
 - а.4) каліцтво;
- б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;
- с) взяття заручників;
- д) колективне покарання; і
- е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Будь-яка особа, що піддається арешту, затриманню або інтернуванню за дії, пов'язані зі збройним конфліктом, має бути невідкладно проінформована зрозумілою їй мовою про причини вжиття таких заходів, за винятком випадків арешту або затримання за кримінальні правопорушення. Такі особи повинні бути звільнені у найкоротший строк і в будь-якому разі, як тільки обставини, що виправдовують арешт, затримання чи інтернування, стали недійсними.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану

інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської федерації (далі – ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного

суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом

органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови України від співпраці з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС та інших військових формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС РФ та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума Російської Федерації звернулася до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що Збройні Сили України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану

- загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент Російської федерації скликав позачергове засідання Ради безпеки Російської Федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та радою федерації РФ.

В цей же день президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до ради федерації РФ звернення про використання збройних сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

У подальшому, цього ж дня, Збройними Силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об'єктам, а також підрозділами ЗФ та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період із 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права, чим розпочали активну фазу ведення агресивної війни проти України.

Крім того співучасники з числа представників влади РФ та ЗС РФ розпочавши 24.02.2022 року вторгнення на територію України, прийняли рішення про вчинення дій спрямованих на окупацію території України.

У зв'язку з чим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.22 № 64/2022 в Україні введено воєнний стан з 05 год. 30 хв. 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

Надалі, Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 14.03.2022 №133/2022 в Україні продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 26 березня 2022 року строком на 30 діб. Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 18.04.2022 № 259/2022 продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 25 квітня 2022 року строком на 30 діб. Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 17.05.2022 №341/2022 в Україні продовжено строк дії воєнного стану з 05 години 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб. Указом Президента України від 12 серпня 2022 року № 573/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 15 серпня 2022 року № 2500-ІХ, продовжено дію воєнного стану на 90 діб, Указом Президента України від 07 листопада 2022 року № 757/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 16 листопада 2022 року № 2738-ІХ, продовжено дію воєнного стану на 90 діб

Для реалізації злочинного наміру щодо спроб окупації території України, серед інших був залучений військовий підрозділ ЗС РФ, в якому проходить службу за контрактом військовослужбовець РФ Полтінін Василь Володимирович, а саме військова частина № 71289 - 83 окрема гвардійська Десантно-Штурмової Бригада МО РФ, яка дислокована за адресою: пер. Тихий, м. Усурійськ, Приморський край, 692500, РФ.

У свою чергу, громадянин Російської Федерації Полтінін Василь Володимирович, будучи військовослужбовцем ЗС РФ, а саме сержантом військової частини № 71289 - 83 окремої гвардійської Десантно-Штурмової Бригади МО РФ, перебував на посаді водія стрілкового взводу стрілкової роти, діючи умисно, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади та ЗС РФ, які діють в порушення ст.ст. 1-3, 68 Конституції України, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, порушив принципи Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) з мотивів перешкоджання євроінтеграційному курсу розвитку України, встановлення контролю Російської Федерації над політичними, економічними та інформаційними процесами в Україні, виконуючи злочинні накази, у складі підрозділу, в якому він проходив військову службу, здійснив перетин державного кордону України в рамках широкомасштабного вторгнення підрозділів Збройних сил Російської

- Федерації, спільно з іншими військовими формуваннями РФ, з метою окупації території України, із бойовим застосуванням їх штатної зброї, а також приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на території с. Катюжанка Вишгородського району Київської області.

Так, 26.02.2022 року, точного часу досудовим розслідуванням не встановлено, Полтінін В.В., разом з іншими нестановленими військовослужбовцями ЗС РФ увійшов до с. Катюжанка Вишгородського району Київської області, розпочавши обшуки будівель міста з метою виявлення українського населення, військовослужбовців Збройних сил України, співробітників правоохоронних органів та воїнів АТО.

Зокрема, 08.03.2022, близько 13 години, Полтінін В.В., за попередньою змовою спільно з нестановленими військовослужбовцями ЗС РФ, проводивши обшук житлових будинків, виявив у домоволодінні за адресою: Київська обл., Вишгородський район, с. Катюжанка, вул. Вишгородська, 26, громадянина України Кухаренка Олександра Миколайовича, який в 2014 році проходив військову службу в зоні АТО, та у нього виник умисел на його незаконне затримання (ув'язнення).

Після цього, Полтінін В.В., для реалізації свого злочинного умислу, в порушення ст. 31, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 та ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, будучи озброєним автоматичною вогнепальною зброєю, одягнений у камуфляжну військову форму зеленого кольору, з метою подавлення волі та спроможності Кухаренка О.М. до опору, здійснив незаконне затримання останнього, а саме умисно позбавив його можливості вільно пересуватись, протиправно перешкоджаючи йому обирати за своєю волею місце знаходження, погрожуючи вбивством, а саме навівши на потерпілого зброєю, приставивши її до тулуба останнього, повідомив потерпілому про готовність застосувати вогнепальну зброю відносно нього у разі неотримання інформації на користь окупованих військ, а саме, щодо розташування позицій ЗСУ, місцезнаходження колишніх учасників АТО та працівників правоохоронних органів, чим вчинив катування останнього.

В подальшому Полтінін В.В. наказав Кухаренку О.М. спуститись до підвалу Опорного загальноосвітнього навчального закладу Катюжанська Загальноосвітня Школа I-III ступенів Димерської селищної ради Вишгородського району Київської області (код ЄДРПОУ 23567422), за адресою с. Катюжанка, вул. Біла, 60, на території якого розташовувались приміщення для катування незаконно затриманих громадян України, під загрозою його розстрілу та утримував його з 08.03.2022 по 11.03.2022 з метою незаконного допиту щодо отримання інформації на користь окупаційних військ, а саме щодо розташування позицій ЗСУ, місцезнаходження колишніх учасників АТО та працівників правоохоронних органів, де він не мав бажання знаходитись та не

мав можливості вільно залишити вказаний підвал, тобто незаконно затримав (ув'язнив).

Крім цього, 09.03.2022, близько 14 години, Полтінін В.В., за попередньою змовою спільно з невістановленими військовослужбовцями ЗС РФ, проводивши обшук житлових будинків, виявив у домоволодінні за адресою: Київська обл. Вишгородський район, с. Катюжанка, вул. Качигіна, 5, кв. 16, громадянина України Ковальчука Олександра Сергійовича, який в 2014 році проходив військову службу в зоні АТО, та у нього виник умисел на його незаконне затримання (ув'язнення).

Після цього, Полтінін В.В., для реалізації свого злочинного умислу, в порушення ст. 31, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 року, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 та ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, будучи озброєним автоматичною вогнепальною зброєю, одягнений у камуфляжну військову форму зеленого кольору, з метою подавлення волі та спроможності Ковальчука О.С. до опору, здійснив незаконне затримання останнього, а саме умисно позбавив його можливості вільно пересуватись, протиправно перешкоджаючи йому обирати за своєю волею місце знаходження, погрожуючи вбивством, а саме навівши на потерпілого зброю, приставивши її до тулуба останнього, повідомив потерпілому про готовність застосувати вогнепальну зброю відносно нього у разі неотримання інформації на користь окупованих військ, а саме, щодо розташування позицій ЗСУ, місцезнаходження колишніх учасників АТО та працівників правоохоронних органів, чим вчинив катування останнього.

В подальшому Полтінін В.В. наказав Ковальчуку О.С. спуститись до підвалу Опорного загальноосвітнього навчального закладу Катюжанська Загальноосвітня Школа I-III ступенів Димерської селищної ради Вишгородського району Київської області (код ЄДРПОУ 23567422), за адресою с. Катюжанка, вул. Біла, 60, на території якого розташовувались приміщення для катування незаконно затриманих громадян України, під загрозою його розстрілу та утримував його з 08.03.2022 по 11.03.2022 з метою незаконного допиту щодо отримання інформації на користь окупаційних військ, а саме, щодо розташування позицій ЗСУ, місцезнаходження колишніх учасників АТО та працівників правоохоронних органів, де він не мав бажання знаходитись та не мав можливості вільно залишити вказаний підвал, тобто незаконно затримав (ув'язнив).

При цьому, Полтінін В.В., утримуючи громадян України Кухаренка О.М. та Ковальчука О.С. у вказаному підвалі, в порушення ст. 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, разом з іншими військовослужбовцями РФ вчиняв їх побиття шляхом нанесення ударів по тілу, рукам та ногам, таким чином піддаючи їх тортурам та тілесним покаранням, а також погрожував їм вбивством, а саме розстрілом за проходження ними в 2014 році військової служби в зоні проведення АТО, яку потерпілі сприйняли

як реальну та змушував надати показання щодо розташування позицій ЗСУ, місцезнаходження колишніх учасників АТО та працівників правоохоронних органів, чим вчинив катування.

Також, під час незаконного утримання в підвалі вказаних громадян України військовослужбовець ЗС РФ Полтінін В.В., в порушення ст. 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, змущував над утримуваними особами Кухаренком О.М. та Ковальчуком О.С. відмовляв їм в їжі, питній воді та примушував справляти потреби у місці утримання.

При цьому, з метою надання законності своїм вчинкам, Полтінін В.В. пояснював свої дії потерпілим громадянам України як здійснення ним «фільтраційних заходів».

Своїми умисними діями, які виразились в погрозі вбивством, незаконному затриманні (ув'язненні) із заподіянням фізичних страждань потерпілим, здійснюючи катування (тортури) потерпілих з метою отримання інформації на користь окупаційних військ, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, Полтінін Василь Володимирович порушив вимоги ст.ст. 3, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни та ст.ст. 51, 52, 75 Додаткового протоколу I були спрямовані на незаконне затримання та застосуванні тортур (катуванні) цивільного населення, тобто діяв з прямим умислом.

Отже Полтінін В.В. здійснив відносно Кухаренка О.М. та Ковальчука О.С. нелегальне ув'язнення (незаконне затримання) цивільної особи, що перебуває під захистом, погрозу вбивством та катування (тортури), чим порушив вимоги ст. 3, 31, 32, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та ст. ст. 51, 52, 75 додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I).

Таким чином, Полтінін Василь Володимирович, за викладених вище обставин, обгрунтовано підозрюється у вчиненні інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчинене за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також

після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Повідомлення склав:

**Слідчий в ОВС слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан юстиції**

Максим ТИВОНЕНКО

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор групи прокурорів
у кримінальному провадженні
№ 22022101110000086 –
начальник відділу захисту
інтересів дітей та протидії насильству
Київської обласної прокуратури**

Дмитро ЖИТНИК

Підозрюваний / _____ / _____
«___» _____ 2022 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____
«___» _____ 2022 року
Захисник _____

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного
Полтініна В.В.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади,

органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Закон України «Про попереднє ув'язнення»

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
- на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
- особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
- на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
- одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові

перекази і передачі;

- купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;

- користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;

- користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;

- відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їм віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;

- на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;

- звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.

Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.

Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;

- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;

- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;

- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не

принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;

- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 Кримінального процесуального кодексу України;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог Кримінального процесуального кодексу України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 Кримінального процесуального кодексу України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 Кримінального процесуального кодексу України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

- 1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;
- 2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;
- 3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та Кримінальним процесуальним кодексом України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

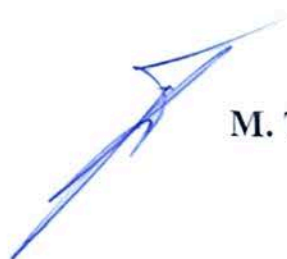
Мої права та обов'язки, як підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі у повному обсязі. Пам'ятку про мої процесуальні права та обов'язки, як підозрюваного, отримав «__» листопада 2022 року.

Підозрюваний: _____/_____

Пам'ятку вручив:

Слідчий в ОВС слідчого управління
ГУ СБ України у м. Києві та Київській області

М. Тивоненко

СЛУЖБА БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ

Главное управление Службы безопасности Украины в Киеве и Киевской области

Следственное управление

пр. Победы, 55/2, г. Киев, 03113, телефон (044) 253-82-76, факс (044) 253-26-55
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код СДРПОУ 20001792

№ _____

На № _____

від _____

УВЕДОМЛЕНИЕ

о подозрении в совершении уголовного правонарушения

г. Киев

«23» ноября 2022 года

Следователь по ОСВ следственного управления Главного управления СБ Украины в г. Киев и Киевской области капитан юстиции Тывоненко Максим Юрьевич, рассмотрев материалы уголовного производства, сведения о котором внесены 16.04.2022 года в Единый реестр досудебных расследований под № 22022101110000086 и установив наличие достаточных доказательств для подозрения лица в совершении уголовного преступления, в соответствии с положениями статей 42, 276, 277 и 278 УПК Украины, -

УВЕДОМИЛ

Полтинина Василия Владимировича, 02.09.1989 года рождения, уроженца с. Суворово Кавалеровского района, Приморского края Российской Федерации, гражданин Российской Федерации, зарегистрированного и фактически проживающего по адресу: пер. Тихий, дом 4А, г. Уссурийск, Российская Федерация, военнослужащего по контракту в/ч № 71289 - 83 отдельной гвардейской Десантно-Штурмовой Бригады МО РФ, сержанта, находящегося на должности водителя стрелкового взвода стрелковой роты, -

о том, что он подозревается в совершении других нарушений других нарушениях законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, совершенное по предварительному сговору группой лиц, то есть в совершении уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 2 ст. 28, ч. 1. ст. 438 УК Украины.

Зрешкодаг Фисенко О.В. О.В.

24 октября 1945 года вступил в силу Устав Организации Объединенных Наций, подписанный 26 июня 1945 года, который фактически создал Организацию Объединенных Наций (далее – ООН).

В состав ООН входят Украина, Российская Федерация и 49 других стран-учредителей, а также другие страны мира.

В соответствии с частью 4 статьи 2 Устава ООН, все Члены указанной организации воздерживаются в своих международных отношениях от угрозы силой или ее применения как против территориальной целостности или политической независимости любого государства, так и любым другим способом, несовместимым с Целями Объединенных Наций.

Декларация Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 9 декабря 1981 года о недопустимости интервенции и вмешательства во внутренние дела государств и резолюциями: № 2131 (XX) от 21 декабря 1965 года, содержащие Декларацию о недопустимости вмешательства во внутренние дела государств и о защите их независимости и суверенитета; № 2625 (XXV) от 24 октября 1970 года, содержащую Декларацию о принципах международного права, касающихся дружественных отношений и сотрудничества между государствами в соответствии с Уставом ООН; № 2734 (XXV) от 16 декабря 1970 года, содержащий Декларацию об укреплении международной безопасности, и № 3314 (XXIX) от 14 декабря 1974 года, содержащий Определение агрессии, – устанавливают, что ни одно государство не имеет права осуществлять интервенцию или вмешательство в любой форме или по любой причине во внутренние и внешние дела других государств. В тех же международных документах закреплена обязанность государств: воздерживаться от вооруженной интервенции, подрывной деятельности, военной оккупации, осуществление содействия, поощрения или поддержки сепаратистской деятельности; не допускать на собственной территории обучения, финансирования и вербовки наемников или отправки таких наемников на территорию другого государства.

Кроме того, статьи 1-5 Резолюции Генеральной Ассамблеи ООН от 14 декабря 1974 года № 3314 (XXIX), среди прочего, предусматривают, что признаками агрессии являются применение вооруженной силы государством против суверенитета, территориальной неприкосновенности или политической независимости другого государства, применение вооруженной силы государством в нарушение Устава ООН.

Любое из следующих деяний, независимо от объявления войны, квалифицируется как акт агрессии:

- вторжение или нападение вооруженных сил государства на территорию другого государства или любая военная оккупация, какой бы временной она ни была, которая является результатом такого вторжения или нападения, или любой аннексии с применением силы территории другого государства или его части;
- бомбардировка вооруженными силами государства территории другого государства или применение государством какого-либо оружия против территории другого государства;
- блокада портов или берегов государства вооруженными силами другого государства;
- нападение вооруженных сил государства на сухопутные, морские или воздушные силы, или морской и воздушный флоты другого государства;

Принято 0.70 0.70

- использование вооруженных сил одного государства, находящихся на территории другого государства по соглашению с принимающим государством в нарушение условий, предусмотренных соглашением, или любое продление срока их пребывания на такой территории после прекращения действия соглашения;

- действия государства, которое позволяет, чтобы его территория, которую оно предоставило в распоряжение другого государства, использовать для совершения акта агрессии против третьего государства;

- направление государством или от имени государства вооруженных банд, групп, нерегулярных сил или наемников, которые совершают акты применения вооруженной силы против другого государства, которые являются настолько серьезными, что это равносильно вышеупомянутым актам, или его значительное участие в них.

В преамбуле Декларации о государственном суверенитете Украины от 16 июля 1990 года (далее – Декларация) говорится, что Верховная Рада Украинской Советской Социалистической Республики провозглашает государственный суверенитет Украины как верховенство, самостоятельность, полноту и неделимость власти Республики в пределах ее территории и независимость и равенство во внешних отношениях.

Согласно разделу V Декларации, территория Украины в пределах существующих границ неприкосновенна и не может быть изменена и использована без ее согласия.

Независимость Украины была признана государствами мира, в том числе Российской Федерацией.

В соответствии с пунктами 1, 2 Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 5 декабря 1994 года Российская Федерация, Соединенное Королевство Великобритании и Северной Ирландии и Соединенные Штаты Америки подтвердили Украине свою приверженность в соответствии с принципами Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 1 августа 1975 года уважать независимость и суверенитет и существующие границы Украины, обязались воздерживаться от угрозы силой или ее применения против территориальной целостности или политической независимости Украины, и что никакое их оружие никогда не будет использовано против Украины, кроме как в целях самообороны или любым другим способом в соответствии с Уставом ООН.

Согласно описанию и карте государственной границы, которые являются приложениями к Соглашению между Украиной и Российской Федерацией об украинско-российской государственной границе от 28 января 2003 года (ратифицированы Российской Федерацией 22 апреля 2004 года), территория Автономной Республики Крым (далее - Автономная Республика Крым), город Севастополь, Донецкая и Луганская области принадлежат территории Украины.

Статьи 1, 2 Конституции Украины предусматривают, что Украина является суверенным и независимым, демократическим, социальным, правовым государством. Суверенитет Украины распространяется на всю ее территорию, которая в пределах существующей границы является целостной и неприкосновенной.

Грищенко О.В. Р.Ф.

Статьи 3, 28 Конституции Украины предусматривают, что человек, его жизнь и здоровье, честь и достоинство, неприкосновенность и безопасность признаются в Украине высшей социальной ценностью. Никто не должен подвергаться пыткам, жестоким, бесчеловечным или унижающим достоинство видам обращения и наказания.

Согласно статье 68 Конституции Украины, каждый обязан строго соблюдать Конституцию Украины и законы Украины, не посягать на права и свободы, честь и достоинство других людей.

Статья 73 Конституции Украины предусматривает, что вопрос об изменении территории Украины решается исключительно всеукраинским референдумом.

Согласно статьям 132-134 Конституции Украины, территориальное устройство Украины основывается на принципах единства и целостности государственной территории. Украина состоит из Автономной Республики Крым, Винницкой, Волынской, Днепропетровской, Донецкой, Житомирской, Закарпатской, Запорожской, Ивано-Франковской, Киевской, Кировоградской, Луганской, Львовской, Николаевской, Одесской, Полтавской, Ровенской, Сумской, Тернопольской, Харьковской, Херсонской, Хмельницкой, Черкасской, Черновицкой, Черниговской областей, городов Киева и Севастополя. Город Севастополь имеет особый статус, Автономная Республика Крым (далее – АР Крым) является неотъемлемой частью Украины и в пределах полномочий, определенных Конституцией Украины, решает вопросы, отнесенные к ее компетенции.

В соответствии с требованиями ч. 1 ч. 2 ст. 2 Женевской конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949 г., ратифицированной Указом Президиума Верховного Совета Украинской ССР "О ратификации Женевских конвенций от 12 августа 1949 г. о защите жертв войны" от 03.07.1954 г. (далее Конвенция), настоящая Конвенция применяется ко всем случаям объявления войны или любого другого вооруженного конфликта, которые могут возникнуть между двумя или более Высокими Договаривающимися Сторонами, даже если один из них не признает состояние войны. Конвенция также применяется ко всем случаям частичной или полной оккупации Высокой Договаривающейся Стороны, даже если эта оккупация не встречает никакого вооруженного сопротивления.

Согласно ст. 3 Конвенции с лицами, не принимающими активного участия в боевых действиях, в том числе с лицами из состава вооруженных сил, составившими оружие, а также с теми, кто hors de combat* вследствие болезни, ранения, задержания или любой другой причины, ведут себя гуманно, без какой-либо враждебной дискриминации, причиной которой служат раса, цвет кожи, религия или верование, пол, происхождение или имущественное положение или другие подобные критерии.

С этой целью запрещены и будут запрещены в любое время и в любом случае такие деяния в отношении указанных выше лиц:

- а) насилие над жизнью и личностью, в том числе все виды убийств, задачи увечья, жестокое обращение и пытки;
- б) захват заложников;
- в) поругание человеческого достоинства, в том числе оскорбительное и унижительное обращение;

Грищенко О.В. О.В.

d) осуждение и применение наказания без предварительного судебного решения, вынесенного судом, созданным надлежащим образом и предоставляющим судебные гарантии, признанные цивилизованными народами как необходимые.

Согласно ч. 1 ст. 4 указанной Конвенции, лицами, защищаемыми настоящей Конвенцией, являются лица, которые в любое время и при любых обстоятельствах оказываются в случае конфликта или оккупации под властью стороны в конфликте или оккупирующей державы, гражданами которой они не являются.

В случае вооруженного конфликта, не имеющего международного характера и возникающего на территории одной из Высоких Договаривающихся Сторон, каждая сторона конфликта обязана применять как минимум следующие положения:

В соответствии с ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 указанной Конвенции, она применяется с самого начала любого конфликта или оккупации, упомянутых в статье 2 настоящей Конвенции. На территории сторон в конфликте применение Конвенции прекращается после общего прекращения военных действий. На оккупированной территории применение настоящей Конвенции прекращается через год после общего прекращения военных действий.

В соответствии с ч. 1 ст. 16 указанной Конвенции, раненые и больные, а также инвалиды и беременные женщины находятся под особой защитой и пользуются особым уважением.

Согласно ст. 31 Конвенции, никакое принуждение физического или морального порядка не может применяться к лицам, находящимся под защитой, в частности с целью получения от них или третьих лиц каких-либо сведений.

Кроме того, ст. 32 Конвенции определяет, что высокие Договаривающиеся Стороны специально дают согласие на то, что им запрещается применение каких-либо мер, которые могут причинить физические страдания или привести к уничтожению лиц, находящихся под защитой, находящихся под их властью. Этот запрет распространяется не только на убийства, пытки, телесные наказания, увечья и медицинские или научные опыты, которые не вызваны потребностью лечения находящегося под защитой лица, но и на любое другое грубое обращение со стороны как гражданских, так и военных властей.

В ст. 147 Конвенции отмечается, что серьезные нарушения, о которых идет речь в предыдущей статье, составляют такие нарушения, охватывающие такие действия, если они совершены против лиц или собственности, находящихся под защитой настоящей Конвенции: умышленное убийство, пытки или бесчеловечное обращение, в частности биологические эксперименты, которые умышленно повлекут за собой большие страдания или серьезные травмы телу или здоровью, нелегальная депортация или перевод или нелегальное заключение лица, находящегося под защитой, принуждение лица, находящегося под защитой, служить в вооруженных силах враждебного государства, или умышленное отнятие у находящегося под защитой лица прав на справедливый и официальный судебный процесс, рекомендованный этой Конвенцией, захват пленных и широкомасштабное разрушение и присвоение собственности, не оправданное военной необходимостью и осуществляемое незаконным образом и бесцельно.

Грищенко О.В. О.В.

Статьей 6 Закона Украины «О правопреемстве Украины» от 12 сентября 1991 года Украина подтверждает свои обязательства по международным договорам, заключенным Украинской ССР до провозглашения независимости Украины.

Дополнительный протокол к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I), от 8 июня 1977 года. (Протокол ратифицирован с заявлением Указом Президиума Верховного Совета РСФСР N 7960-XI (7960-11) от 18.08.89)

Кроме того, статьей 51 определено, что гражданское население и отдельные гражданские лица пользуются всеобщей защитой от опасностей, возникающих в связи с военными операциями. С целью осуществления этой защиты, в дополнение к другим применяемым нормам международного права, при всех обстоятельствах следует соблюдать такие нормы.

Гражданское население как таковое, а также отдельные гражданские лица не должны являться объектом нападений. Запрещены акты насилия или угрозы насилия, имеющие главную цель терроризировать гражданское население.

Гражданские лица пользуются защитой, предусмотренной настоящим разделом, за исключением частных случаев и на такой период, пока они принимают непосредственное участие в военных действиях.

Запрещены нападения на гражданское население или отдельных гражданских лиц в порядке репрессалий.

Присутствие или передвижение гражданского населения или отдельных гражданских лиц не должны использоваться для защиты определенных пунктов или районов от военных действий, в частности, в попытках защитить военные объекты от нападения или прикрыть военные действия, способствовать или помешать им. Стороны, находящиеся в конфликте, не должны направлять движение гражданского населения или отдельных гражданских лиц с целью попытаться защитить военные объекты от нападения или прикрыть военные операции.

Любое нарушение этих запретов не освобождает стороны, находящиеся в военном конфликте, от их правовых обязательств в отношении гражданского населения и гражданских лиц, в том числе от обязательств принимать меры предосторожности, предусмотренные в статье 57.

Статья 52 также определяет, что гражданские объекты не должны быть объектом нападения или репрессалий. Гражданскими объектами являются все объекты, которые не являются военными объектами, как они определены в пункте 2.

Приступы должны строго ограничиваться объектами. Что касается объектов, то военные объекты ограничиваются теми объектами, которые по своему характеру, размещению, назначению или использованию вносят эффективный вклад в военные действия и полное или частичное разрушение, захват или нейтрализация которых при существующих в данный момент обстоятельствах дает явное военное превосходство.

В случае сомнения в том, не используется ли объект, обычно предназначенный для гражданских целей, например, место отправления культа, жилой дом или другие жилые здания или школа, для эффективной поддержки

Примечание В.Ф. Ф.Р.

военных действий, предполагается, что такой объект используется в гражданских целях.

Кроме того, статьей 75 Дополнительного протокола I установлено, что в той мере, в какой их касается ситуация, указанная в статье 1 настоящего Протокола, с лицами, находящимися под властью участвующей в конфликте стороны, и не пользующимися благоприятным обращением в соответствии с Конвенциями (995_151, 995_152, 995_153, 995_154) или в соответствии с настоящим Протоколом, при всех обстоятельствах ведут себя гуманно, и они, как минимум, пользуются защитой, предусмотренной в этой статье, без всякой неблагоприятной разницы, основанной на признаках расы, цвета кожи , языка, религии или вероисповедания, политических или других убеждений, национального или социального происхождения, имущественного положения, рождения или иного статуса или на каких-либо других подобных критериях. Каждая сторона должна с уважением относиться к личности, чести, убеждениям и религиозным обрядам всех таких лиц.

Запрещены и будут оставаться запрещенными в любое время и в любом месте такие действия, независимо от того, совершаются ли они представителями гражданских или военных органов:

- а) насилие над жизнью, здоровьем и физическим и психическим состоянием лиц, в частности:
 - а.1) убийство;
 - а.2) истязание всех видов – физические или психические;
 - а.3) телесные наказания;
 - а.4) увечье;
- б) издевательство над человеческим достоинством, в частности, унижающее и оскорбительное поведение, принуждение к проституции или неприличное посягательство в любой его форме;
- с) взятие заложников;
- д) коллективное наказание; и
- е) угрозы совершить любое из вышеперечисленных действий.

Любое лицо, подвергающееся аресту, задержанию или интернированию за действия, связанные с вооруженным конфликтом, должно быть безотлагательно проинформировано на понятном ему языке о причинах принятия таких мер, за исключением случаев ареста или задержания за уголовные правонарушения. Такие лица должны быть уволены в кратчайшие сроки и в любом случае, как только обстоятельства, оправдывающие арест, задержание или интернирование, стали недействительными.

В течение 2013 года в связи с демократическими процессами, которые происходили на территории Украины, представителями органов власти Российской Федерации и должностными лицами из числа руководства Вооруженных Сил Российской Федерации (далее – Вооруженные Силы Российской Федерации), досудебное расследование и судебное разбирательство которых осуществляются в рамках других уголовных производств, возник преступный умысел совершить противоправные действия, направленные на нарушение суверенитета и территориальной целостности Украины, изменение границ своей территории и государственной границы с нарушением порядка, установленного Конституцией Украины.

Тришак О.В. О.В.

Мотивами этого намерения стали евро интеграционный курс развития Украины, подготовка к подписанию Соглашения об ассоциации между Украиной и Европейским Союзом, Европейским сообществом по атомной энергии и их государствами-членами, которые были расценены представителями власти и Вооруженных Сил Российской Федерации как непосредственная угроза экономическим и геополитическим интересам Российской Федерации, что будет способствовать потере влияния на политические процессы в Украине и лишит контроля над ее экономической деятельностью, приведет к углублению сотрудничества Украины с Организацией Североатлантического договора с целью достижения критериев, необходимых для получения членства в этой организации и возможной денонсации соглашений о временном размещении Черноморского флота Российской Федерации на территории Украины - в Автономной Республике Крым и городе Севастополе.

Свой умысел пособники из числа представителей органов власти и Вооруженных Сил Российской Федерации решили достичь путем развязывания и ведения агрессивной войны против Украины с использованием подчиненных подразделений и военнослужащих ВС РФ, в том числе дислоцированных на основании международных договоров на территории Автономной Республики Крым и города Севастополя, а также привлечения к реализации преступного плана других лиц, в том числе граждан Украины и Российской Федерации, создание и финансирование не предусмотренных законом вооруженных формирований и совершение других преступлений.

При этом они понимали, что такие незаконные действия приведут к нарушению суверенитета и территориальной целостности Украины, незаконному изменению границ ее территории и государственной границы, причинению значительного материального ущерба и другим серьезным последствиям, предвидели и добивались их наступления.

В целях реализации данного намерения в течение 2013 года на территории Российской Федерации должностными лицами Генерального штаба Вооруженных Сил Российской Федерации (далее – Вооруженные Силы Российской Федерации), во исполнение приказов и под непосредственным контролем представителей органов власти и должностных лиц Вооруженных Сил Российской Федерации, досудебное расследование и судебное разбирательство которых осуществляется в рамках иного уголовного производства, разработан преступный план, предусматривающий достижение военно-политических целей Российской Федерации, которые, по мнению сообщников, были напрямую связаны с необходимостью незаконной оккупации и дальнейшей аннексии Автономной Республики Крым, города Севастополя и юго-восточных областей Украины и, наряду с применением политико-дипломатических, экономических и информационных мер, использованием протестного потенциала населения юго-восточных областей Украины для организации сепаратистских референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности Украины.

Принимая во внимание, что территория Автономной Республики Крым и город Севастополь имели наибольшее военно-стратегическое значение для представителей органов власти и Вооруженных Сил Российской Федерации среди других территорий Украины, которые являлись объектом их преступного посягательства, а также тот факт, что на этой территории дислоцировались

Принято 022 022

подразделения Черноморского флота Российской Федерации (далее – ЧФ РФ), это способствовало наиболее скрытому использованию регулярных войск ВС РФ наряду с другими элементами гибридной войны. Поэтому участники преступного плана решили начать гибридную войну против Украины на территории полуострова Крым.

Для эффективной реализации плана было принято решение о привлечении военнослужащих Вооруженных Сил Российской Федерации, сотрудников других правоохранительных органов Российской Федерации, представителей органов власти, а также других граждан Российской Федерации и Украины. Кроме того, с этой же целью представители российских властей создали и вооруженные нерегулярные незаконные вооруженные формирования, вооруженные банды и наемнические формирования во главе с офицерами спецслужб и Вооруженных Сил Российской Федерации.

Так, начиная с 20 февраля 2014 года, в целях реализации вышеуказанного намерения, в целях блокирования и захвата административных зданий и ключевых объектов военной и гражданской инфраструктуры для обеспечения военной оккупации и дальнейшей аннексии Российской Федерацией территории Автономной Республики Крым и города Севастополя, на территории суверенного государства Украина, а именно Автономной Республики Крым и города Севастополя, осуществлялось вторжение военным, морским и воздушным транспортом отдельных подразделений ВС РФ.

Впоследствии военнослужащие Вооруженных Сил Российской Федерации захватили здания центральных органов власти Автономной Республики Крым и установили контроль за их деятельностью с целью обеспечения принятия выгодных и необходимых для Российской Федерации решений. Кроме того, были перекрыты дороги, захвачены аэропорты и транспортные предприятия, воинские части Вооруженных Сил Украины, повреждено и уничтожено военное имущество, что имеет большое оборонительное значение для Украины.

Поэтому, вопреки международному правопорядку, при пренебрежении государственным суверенитетом и территориальной целостностью Украины, начиная с 20 февраля 2014 года, представители российской власти и должностные лица ВС РФ начали вооруженное вторжение регулярных войск Российской Федерации на территорию Украины с целью изменения границ территории и государственной границы Украины, в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, и военную оккупацию территории Автономной Республики Крым и города Севастополя.

Также представители органов власти и Вооруженных Сил Российской Федерации приняли меры по изменению границ территории и государственной границы Украины на другой территории Украины.

Так, в марте - апреле 2014 года эти лица организовали и провели антиправительственные акции протеста, наиболее распространенные из которых были в Луганской, Донецкой, Харьковской, Днепропетровской, Запорожской, Николаевской, Херсонской и Одесской областях с целью распространения сепаратистских пророссийских лозунгов и силового захвата административных зданий органов государственной власти для последующей организации незаконных референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности. Украина.

Прислано О. З. Д. Х.

Украины, развязанная с февраля 2014 года, а именно перед полномасштабным вторжением на территорию Украины с применением Вооруженных Сил и других воинских формирований Российской Федерации.

С ноября 2021 года представители органов власти и Вооруженных Сил Российской Федерации в целях подготовки к полномасштабному наступлению на Украину организовали переброску частей ВС РФ и других воинских формирований РФ к границам Украины, что объяснялось планируемые совместными российско-белорусскими учениями «Союзная решимость-2022», которые начались 10 февраля 2022 года.

По состоянию на 8 февраля 2022 года вдоль всей границы с Украиной сосредоточено 140 тыс. человек из Российской Федерации, Республики Беларусь и временно оккупированных территорий Украины, вооруженные силы Российской Федерации, включая воздушную и морскую составляющую.

С целью создания предлогов для эскалации военного конфликта и попытки оправдать свою агрессию против граждан Российской Федерации и мирового сообщества, представителей органов власти и Вооруженных Сил Российской Федерации был разработан отдельный план, который предусматривал действия, направленные на введение в заблуждение и запугивание российских граждан и жителей временно оккупированных территорий Украины, а также совершение провокаций, которые заключались в имитации нападений и огневых ударов, предположительно совершенные подразделениями Вооруженных Сил Украины на территории Российской Федерации и временно оккупированных территориях Украины.

Одновременно с вышеизложенным предусматривалось, что руководство Российской Федерации признало «Донецкую Народную Республику» и «Луганскую Народную Республику» независимыми государствами и получило от них обращение с просьбой о военной поддержке, которое было вызвано якобы агрессией Вооруженных Сил Украины.

Во исполнение этих намерений 15 февраля 2022 года Государственная Дума Российской Федерации обратилась к Президенту Российской Федерации с просьбой признать независимость «самопровозглашенных Донецкой и Луганской народных республик».

18 февраля 2022 года главы российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей объявили об эвакуации местного населения временно оккупированных территорий Украины в Ростовскую область, что объяснялось фиктивными предупреждениями о том, что Вооруженные силы Украины намерены атаковать временно оккупированные территории и осуществить их силовое возвращение под контроль Украины.

19 февраля 2022 года эти лица объявили так называемую всеобщую мобилизацию жителей временно оккупированных территорий Донецкой и Луганской областей.

21 февраля 2022 года главы российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей обратились к Президенту Российской Федерации с просьбой признать независимость так называемых Донецкой и Луганской народных республик.

В тот же день Президент Российской Федерации созвал внеочередное заседание Совета Безопасности Российской Федерации, на котором обсуждался

Клишинец О.Ф. Р.Р.

вопрос о целесообразности признания независимости Донецкой и Луганской Народных Республик.

Официальные лица из числа высшего руководства Российской Федерации, являющиеся членами Совета безопасности Российской Федерации, публично поддержали обращение Государственной Думы Российской Федерации и заявили о необходимости признания Президентом Российской Федерации независимости «Донецкой Народной Республики» и «Луганской Народной Республики».

В тот же день Президент Российской Федерации подписал указ о признании независимости Донецкой Народной Республики и Луганской Народной Республики.

22 февраля 2022 года Президент Российской Федерации подписал соглашения о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи с главами российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей, которые были ратифицированы Государственной Думой и Советом Федерации Российской Федерации в тот же день.

В тот же день Президент Российской Федерации, реализуя преступный план, с целью придания видимости законности действий по нападению на Украину, направил обращение в Совет Федерации Российской Федерации об использовании Вооруженных Сил Российской Федерации за пределами Российской Федерации, которое было удовлетворено.

23 февраля 2022 года руководители российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей обратились к Президенту Российской Федерации с просьбой оказать содействие в отражении военной агрессии «украинского режима против населения» так называемых Донецкой и Луганской народных республик.

24 февраля 2022 года в 5 часов Президент Российской Федерации объявил о решении начать военную операцию на Украине.

Позже, в тот же день, Вооруженные Силы Российской Федерации, действовавшие по приказу руководства Российской Федерации и Вооруженных Сил Российской Федерации, вероломно запустили крылатые и баллистические ракеты по аэродромам, военным штабам и складам Вооруженных Сил Украины и гражданским объектам, а также подразделениям Вооруженных Сил и других воинских формирований Российской Федерации осуществили масштабное вторжение на территорию суверенного государства Украина.

В период с 5 часов 24 февраля 2022 года и по настоящее время подразделения Вооруженных Сил и других воинских формирований Российской Федерации пытаются оккупировать украинские города, что сопровождается боевым применением авиационных, артиллерийских и ракетных ударов, а также применением бронетехники и другого вооружения.

Кроме того, сообщники из числа представителей органов власти РФ и Вооруженных Сил РФ, начав вторжение на территорию Украины 24.02.2022, решили совершить действия, направленные на оккупацию территории Украины.

В связи с чем Указом Президента Украины «О введении военного положения в Украине» от 24.02.22 № 64/2022 в Украине введено военное положение с 05 час. 30 мин. 24 февраля 2022 сроком на 30 суток.

Трищенко В.Ю. ДА-

В дальнейшем Указом Президента Украины «О продлении срока действия военного положения в Украине» от 14.03.2022 №133/2022 в Украине продлен срок действия военного положения с 05 часов 30 минут 26 марта 2022 года сроком на 30 суток. Указом Президента Украины «О продлении срока действия военного положения в Украине» от 18.04.2022 № 259/2022 продлен срок действия военного положения с 05 часов 30 минут 25 апреля 2022 года сроком 30 суток. Указом Президента Украины «О продлении срока действия военного положения в Украине» от 17.05.2022 №341/2022 в Украине продлен срок действия военного положения с 05 часов 30 минут 25 мая 2022 года сроком 90 суток. Указом Президента Украины от 12 августа 2022 г. № 573/2022 «О продлении срока действия военного положения в Украине», утвержденного Законом Украины от 15 августа 2022 г. № 2500-IX, продлено действие военного положения на 90 суток, Указом Президента Украины от 07 ноября 2022 № 757/2022 «О продлении срока действия военного положения в Украине», утвержденного Законом Украины от 16 ноября 2022 № 2738-IX, продлено действие военного положения на 90 суток.

Для реализации преступного намерения по попыткам оккупации территории Украины, среди прочих было привлечено военное подразделение ВС РФ, в котором проходит службу по контракту военнослужащий РФ Полтинин Василий Владимирович, а именно воинская часть № 71289 – 83 отдельная гвардейская Десантно-Штурмовой Бригада МО РФ, которая дислоцирована по адресу: пер. Тихий, г. Уссурийск, Приморский край, 692500, РФ.

В свою очередь, гражданин Российской Федерации Полтинин Василий Владимирович, будучи военнослужащим Вооруженных Сил Российской Федерации, а именно сержантом войсковой части № 71289 - 83 Отдельной гвардейской десантно-штурмовой бригады Министерства обороны Российской Федерации, был на должности водителя стрелкового взвода стрелковой роты, действуя умышленно, понимая, что агрессия против Украины и ее жителей организована и осуществляется представителями органов власти и Вооруженных Сил Российской Федерации, действующие в нарушение статей 1-3, 68 Конституции Украины, вопреки требованиям пунктов 1, 2 Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 5 декабря 1994 года, нарушили принципы Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 1 августа 1975 года и требования части 4 статьи 2 Устава ООН и Декларации Генеральной Ассамблеи ООН от 09.12.1981 № 36/103, от 16.12.1970 № 2734 (XXV), от 21.12.1965 № 2131 (XX), от 14.12.1974 № 3314 (XXIX) на основании воспрепятствования евро интеграционному курсу развития Украины, установления контроля Российской Федерации над политическими, экономическими и информационными процессами в Украине, совершая преступные приказы, в составе подразделения, в котором он проходил военную службу, пересек государственную границу Украины в рамках масштабного вторжения подразделений Вооруженных Сил Российской Федерации совместно с другими воинскими формированиями Российской Федерации, с целью оккупации территории Украины, с боевым применением их регулярного оружия, а также принимал непосредственное участие в актах вооруженной агрессии на территории с. Катюжанка, Вышгородский район, Киевская обл.

Грищенко О.В. Д.Д.

Так, 26.02.2022 года точное время досудебным расследованием не установлено, Полтинин В.В. вместе с другими неустановленными военнослужащими ВС РФ вошел в село Катюжанка, Вышгородского района, Киевской области, начав обыски городских зданий с целью выявления украинского населения, военнослужащих Вооруженных сил Украины, сотрудников правоохранительных органов и воинов АТО.

В частности, 08.03.2022, около 13 часов, Полтинин В.В., по предварительному сговору совместно с неустановленными военнослужащими ВС РФ, производив обыск жилых домов, обнаружил в домовладении по адресу: Киевская обл., Вышгородский район, с. Катюженка, ул. Вышгородская, 26, гражданина Украины Кухаренко Александра Николаевича, который в 2014 году проходил военную службу в зоне АТО, и у него возник умысел на его незаконное задержание (заключение).

После этого, Полтинин В.В., для реализации своего преступного умысла, в нарушение ст. 31, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949, ратифицированной Указом Президиума Верховного Совета РСФСР «О ратификации Женевских конвенций от 12 августа 1949 о защите жертв войны» от 03.07.1954 и ст. 75 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающимся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I) от 8 июня 1977 г., будучи вооруженным автоматическим огнестрельным оружием, одет в камуфляжную военную форму зеленого цвета, с целью подавления воли Кухаренка О.М. до сопротивления, осуществил незаконное задержание последнего, а именно умышленно лишил его возможности свободно передвигаться, противоправно препятствуя ему выбирать по своей воле местонахождение, угрожая убийством, а именно наведя на потерпевшего оружие, приставив его к туловищу последнего, сообщил потерпевшему о готовности применить огне в отношении него в случае неполучения информации в пользу оккупированных войск, а именно, о расположении позиций ВСУ, местонахождении бывших участников АТО и работников правоохранительных органов, чем совершил пытки последнего.

В дальнейшем Полтинин В.В. приказал Кухаренко А.М. спуститься в подвал Опорного общеобразовательного учебного заведения Катюжанская Общеобразовательная Школа I-III ступеней Дымерского поселкового совета Вышгородского района Киевской области (код ЕГРПОУ 23567422), по адресу с. Катюжанка, ул. Белая, 60, на территории которого располагались помещения для пыток незаконно задержанных граждан Украины, под угрозой его расстрела и содержания его с 08.03.2022 по 11.03.2022 с целью незаконного допроса о получении информации в пользу оккупационных войск, а именно о расположении позиций ВСУ, местонахождении бывших участников АТО и работников правоохранительных органов, где он не имел желания находиться и не имел возможности свободно покинуть указанный подвал, то есть незаконно задержал (заключил в тюрьму).

Кроме этого, 09.03.2022, около 14 часов, Полтинин В.В., по предварительному сговору совместно с неустановленными военнослужащими ВС РФ, производив обыск жилых домов, обнаружил в домовладении по адресу: Киевская обл. Вышгородский район, с. Катюженка, ул. Качигина, 5, кв. 16 гражданина Украины Ковальчука Александра Сергеевича, который в 2014 году

Приложение 2

проходил военную службу в зоне АТО, и у него возник умысел на его незаконное задержание (заключение).

После этого, Полтинин В.В., для реализации своего преступного умысла, в нарушение ст. 31, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949, ратифицированной Указом Президиума Верховного Совета РСФСР «О ратификации Женевских конвенций от 12 августа 1949 о защите жертв войны» от 03.07.1954 и ст. 75 Дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I) от 8 июня 1977 г., будучи вооруженным автоматическим огнестрельным оружием, одет в камуфляжную военную форму зеленого цвета, с целью подавления воли О.С. до сопротивления, осуществил незаконное задержание последнего, а именно умышленно лишил его возможности свободно передвигаться, противоправно препятствуя ему выбирать по своей воле местонахождение, угрожая убийством, а именно наведя на потерпевшего оружие, приставив его к туловищу последнего, сообщил потерпевшему о готовности применить огне в отношении него в случае неполучения информации в пользу оккупированных войск, а именно, о расположении позиций ВСУ, местонахождении бывших участников АТО и работников правоохранительных органов, чем совершил пытки последнего.

В дальнейшем Полтинин В.В. приказал Ковальчуку А.С. спуститься в подвал Опорного общеобразовательного учебного заведения Катюжанская Общеобразовательная Школа I-III ступеней Дымерского поселкового совета Вышгородского района Киевской области (код ЕГРПОУ 23567422), по адресу с. Катюжанка, ул. Белая, 60, на территории которого располагались помещения для пыток незаконно задержанных граждан Украины, под угрозой его расстрела и удерживал его с 08.03.2022 по 11.03.2022 с целью незаконного допроса о получении информации в пользу оккупационных войск, а именно о расположении позиций ВСУ, местонахождении бывших участников АТО и работников правоохранительных органов, где у него не было желания находиться и не было возможности свободно покинуть указанный подвал, то есть незаконно задержал (заключил в тюрьму).

При этом Полтинин В.В., удерживая граждан Украины Кухаренко А.М. и Ковальчука А.С. в указанном подвале, в нарушение ст. 32 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949, вместе с другими военнослужащими РФ совершал их избиение путем нанесения ударов по телу, рукам и ногам, таким образом подвергая их пыткам и телесным наказаниям, а также угрожал им убийством, а именно расстрелом за прохождение ими в 2014 году военной службы в зоне проведения АТО, которую потерпевшие восприняли как реальную и заставлял дать показания о расположении позиций ВСУ, местонахождении бывших участников АТО и работников правоохранительных органов, чем совершил пытки.

Также во время незаконного содержания в подвале указанных граждан Украины военнослужащий ВС РФ Полтинин В.В., в нарушение ст. 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12.08.1949, издевался над удерживаемыми лицами Кухаренко А.М. и Ковальчуком А.С. отказывая им в пище, воде и заставлял справлять потребности в месте содержания.

Тришченко О. Ю. В. Д.

При этом с целью придания законности своим поступкам Полтинин В.В. объяснял свои действия пострадавшим гражданам Украины как осуществление им «фильтрационных мероприятий».

Своими умышленными действиями, выразившимися в угрозе убийством, незаконном задержании (заключении) с причинением физических страданий потерпевшим, совершая пытки (пытки) потерпевших с целью получения информации в пользу оккупационных войск, осознавая общественно опасный характер своих действий, предусматривая общественное желая их наступления, Полтинин Василий Владимирович нарушил требования ст.ст. 3, 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны и ст.ст. 51, 52, 75 Дополнительного протокола I были направлены на незаконное задержание и применение пыток (пытках) гражданского населения, то есть действовавшего с прямым умыслом.

Следовательно, Полтинин В.В. осуществил в отношении Кухаренко А.М. и Ковальчука А.С. нелегальное заключение (незаконное задержание) находящегося под защитой гражданского лица, угрозу убийством и пытки (пытки), чем нарушил требования ст. 3, 31, 32, 147 Конвенции о защите гражданского населения во время войны от 12 августа 1949 г. и ст. ст. 51, 52, 75 дополнительного протокола к Женевским конвенциям от 12 августа 1949 г., касающийся защиты жертв международных вооруженных конфликтов (Протокол I).

Таким образом, Полтинин Василий Владимирович, при изложенных выше обстоятельствах, обоснованно подозревается в совершении других нарушений законов и обычаев войны, предусмотренных международными договорами, согласие на обязательность которых предоставлено Верховной Радой Украины, совершенное по предварительному сговору группой лиц, то есть в совершении уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 УК Украины.

При этом подозреваемому пояснили, что согласно статьи 42 Уголовно-процессуального кодекса Украины, как подозреваемый, он имеет право:

- 1) знать, в каком уголовном преступлении он подозревается;
- 2) быть четко и своевременно уведомленными о своих правах, предусмотренных Уголовно-процессуальным кодексом, а также получать их разъяснения;
- 3) по первому требованию иметь защитника и видеть его до первого допроса с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, а также после первого допроса – иметь такие даты без ограничения их количества и продолжительности; об участии защитника в допросе и других процессуальных действиях; отказать защитнику в любое время в уголовном судопроизводстве; получать юридическую помощь защитника за счет государства в случаях, предусмотренных Уголовно-процессуальным кодексом и (или) законом, регулирующим оказание бесплатной юридической помощи, в том числе в связи с отсутствием средств для ее выплаты;

Грищенко О.Ю. [подпись]

4) ничего не говорить о подозрении в отношении него, обвинении или в любое время отказаться от ответов на вопросы;

5) давать объяснения, показания о подозрении, обвинении или в любое время отказываться от их дачи;

6) требовать проверки обоснованности задержания;

7) в случае задержания или применения меры пресечения в виде содержания под стражей - для немедленного уведомления членов семьи, близких родственников или иных лиц о задержании и месте их пребывания в соответствии с положениями статьи 213 настоящего Кодекса;

8) собирать и представлять доказательства следователю, прокурору, следственному судье;

9) участвовать в процессуальных действиях;

10) во время процессуальных действий задавать вопросы, представлять свои замечания и возражения против порядка осуществления действий, которые зафиксированы в протоколе;

11) применять технические средства с соблюдением требований УПК Украины во время процессуальных действий, в которых оно участвует. Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить использование технических средств при проведении отдельного процессуального действия или на определенной стадии уголовного судопроизводства в целях неразглашения сведений, содержащих охраняемую законом тайну, или касающихся интимной жизни лица, в отношении которого вынесено (вынесено) мотивированное решение (определение);

12) подавать ходатайство о процессуальных действиях, для обеспечения безопасности в отношении себя, членов своей семьи, близких родственников, имущества, жилья и т.д.;

13) объявлять отводы;

14) знакомиться с материалами досудебного расследования в порядке, установленном статьей 221 Уголовно-процессуального кодекса Украины, и требовать вскрытия материалов в соответствии со статьей 290 Уголовно-процессуального кодекса Украины;

15) получать копии процессуальных документов и письменных уведомлений;

16) обжаловать решения, действия и бездействие следователя, прокурора, следственного судьи в порядке, установленном УПК Украины;

17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебное расследование, прокуратуры или суда, в порядке, установленном законом, а также восстановления репутации, если подозрения, обвинения не подтвердились;

18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном или ином языке, на котором он говорит, и при необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства.

Кроме того, подозреваемый обязан:

1) прибывать по вызову к следователю, прокурору, следственному судье, суду, а в случае невозможности прибыть по вызову в назначенное время - заранее уведомить об этом этих лиц;

Грищенко О.Ю. О.Д.Д.

2) исполнять обязанности, возложенные на него постановлением о применении мер по обеспечению уголовного судопроизводства;

3) подчиняться законным требованиям и распоряжениям следователя, прокурора, следственного судьи, суда.

Подозреваемый, являющийся иностранцем и заключенным, имеет право на встречу с представителем дипломатического или консульского учреждения своего государства, которое администрация места содержания под стражей обязана ему предоставить.

Подозреваемый обладает иными процессуальными правами, предусмотренными настоящим Кодексом.

Подозреваемому вручается уведомлением о его процессуальных правах и обязанностях одновременно с их уведомлением лицом, делающим такое уведомление.

Уведомление составил:

Следователь по ОВД следственного управления

Главного управления Службы безопасности Украины

в городе Киеве и Киевской области

капитан юстиции

 Максим ТЫВОНЕНКО

«СОГЛАСОВАНО»

Прокурор группы прокуроров

в уголовном производстве

№ 22022101110000086 –

начальник отдела защиты

интересов детей и противодействия насилию

Киевской областной прокуратуры

 Дмитрий ЖИТНИК

Подозреваемый / _____

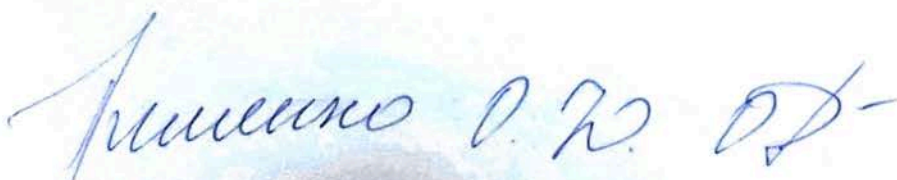
«__» _____ 2022 года

Мне доложили о подозрении, вручили уведомление о подозрении, озвучили и разъяснили права подозреваемого.

Подозреваемый / _____ / _____

«__» _____ 2022 года

Защитник _____.

ПАМЯТКА
о процессуальных правах и обязанностях подозреваемого
Полтнінина В.В.

Конституция Украины

Статья 28. Каждый имеет право на уважение его достоинства.

Никто не может быть подвергнут пыткам, жестокому, бесчеловечному или унижающему его достоинство обращению или наказанию. Ни один человек без его свободного согласия не может быть подвергнут медицинским, научным или другим опытам.

Статья 29. Каждый человек имеет право на свободу и личную неприкосновенность.

Никто не может быть арестован или содержаться под стражей иначе как по мотивированному решению суда и только на основаниях и в порядке, установленных законом.

В случае необходимости предотвратить преступления или его прекратить уполномоченные законом органы могут применить содержание лица под стражей как временную меру пресечения, обоснованность которой в течение семидесяти двух часов должна быть проверена судом. Задержанное лицо немедленно освобождается, если в течение семидесяти двух часов с момента задержания ему не вручено мотивированное решение суда о содержании под стражей.

Каждому арестованному или задержанному должно быть безотлагательно уведомлено о мотивах ареста или задержания, разъяснено его права и предоставлена возможность с момента задержания защищать себя лично и пользоваться правовой помощью защитника.

Каждый задержанный вправе в любое время обжаловать в суде свое задержание.

Об аресте или задержании человека должно быть немедленно сообщено родственникам арестованного или задержанного.

Статья 55. Права и свободы человека и гражданина защищаются судом.

Каждому гарантируется право на обжалование в суде решений, действий или бездействия органов государственной власти, органов местного самоуправления, должностных и должностных лиц.

Каждый имеет право обращаться за защитой своих прав в Уполномоченный Верховной Рады Украины по правам человека.

Каждый имеет право после использования всех национальных средств правовой защиты обращаться за защитой своих прав и свобод в соответствующие международные судебные учреждения или соответствующие органы международных организаций, членом или участником которых является Украина.

Каждый имеет право какими-либо не запрещенными законом средствами защищать свои права и свободы от нарушений и противоправных посягательств.

Полтнінко О.Г. О.Р.

Статья 56. Каждый имеет право на возмещение за счет государства или органов местного самоуправления материального и морального вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органов государственной власти, органов местного самоуправления, их должностных и должностных лиц при осуществлении ими своих полномочий.

Статья 59. Каждый имеет право на правовую помощь. В случаях, предусмотренных законом, эта помощь предоставляется бесплатно. Каждый свободен в выборе защитника своих прав.

Для обеспечения права на защиту от обвинения и предоставления правовой помощи при решении дел в судах и других государственных органах действует адвокатура.

Статья 62. Лицо считается невиновным в совершении преступления и не может быть подвергнуто уголовному наказанию, пока его вина не будет доказана в законном порядке и установлена обвинительным приговором суда.

Никто не обязан доказывать свою невиновность в совершении преступления.

Обвинение не может основываться на доказательствах, полученных незаконным путем, а также на предположениях. Все сомнения в доказанности вины лица толкуются в его пользу.

В случае отмены приговора суда как неправоудного государство возмещает материальный и моральный ущерб, причиненный безосновательным осуждением.

Статья 63. Лицо не несет ответственности за отказ давать показания или объяснения относительно себя, членов семьи или близких родственников, круг которых определяется законом.

Подозреваемый, обвиняемый или подсудимый имеет право на защиту.

Осужденный пользуется всеми правами человека и гражданина, за исключением ограничений, определенных законом и установленных приговором суда.

Закон Украины «О предварительном заключении»

Статья 9. Права лиц, заключенных под стражу.

Лица, заключенные под стражу, имеют право:

- в защиту в соответствии с уголовно-процессуальным законодательством;
- в защиту своих прав и интересов лично или с помощью защитника с момента задержания или заключения под стражу, а также на уведомление при заключении под стражу оснований и мотивов заключения под стражу, обжаловать их в суде, получить в печатном виде разъяснение положений статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 и 63 Конституции Украины, настоящей статьи и других прав задержанных или взятых под стражу, установленных законом, в том числе права осуществлять защиту своих прав и интересов лично или с помощью защитника с момента задержания или ареста (заключение под стражу)

Грищенко О.Ю. О.А.

- лица, права отказаться от предоставления каких-либо объяснений или свидетельств до прибытия защитника, знакомиться с правилами содержания под стражей;
- на ежедневную прогулку продолжительностью один час. Беременным женщинам и женщинам, имеющим при себе детей, несовершеннолетним, а также больным с разрешения врача и с их согласия продолжительность ежедневной прогулки устанавливается до двух часов;
- получать два раза в месяц передачи или посылки и денежные переводы и передачи;
- покупать в течение месяца по безналичному расчету продукты питания и предметы первой необходимости на сумму до одного минимального размера заработной платы и без ограничений письменные принадлежности, газеты, книги через торговую сеть на заказ;
- пользоваться собственной одеждой и обувью, иметь при себе документы и записи, касающиеся уголовного дела;
- пользоваться телевизорами, полученными от родственников или других лиц, настольными играми, газетами и книгами из библиотеки места предварительного заключения и приобретенными через торговую сеть;
- отправлять в индивидуальном порядке религиозные обряды и пользоваться религиозной литературой и присущими их верованию предметами религиозного культа, изготовленными из малоценных материалов, если при этом не нарушается установленный в местах предварительного заключения порядок, а также не ограничиваются права других лиц;
- на восьмичасовой сон в ночное время, во время которого не допускается привлечение к участию в процессуальных и других действиях, за исключением неотложных случаев;
- обращаться с жалобами, заявлениями и письмами в государственные органы и должностные лица в порядке, установленном статьей 13 настоящего Закона.

Взятые под стражу женщины вправе иметь при себе детей в возрасте до трех лет.

Взятые под стражу молодые граждане (в возрасте от 14 до 28 лет) имеют право получать психолого-педагогическую помощь специалистов центров социальных служб для молодежи.

Лиц, отбывающих наказание в местах лишения свободы, в случае избрания в отношении них меры пресечения в виде заключения под стражу в связи с производством по другому делу, держат в соответствии с правилами, установленными настоящим Законом. Получение этими лицами посылок и передач, а так же покупка ими продуктов питания и предметов первой необходимости осуществляются в порядке, установленном Исправительно-трудовым кодексом Украины для вида режима исправительно-трудовой колонии, назначенного им Государственным департаментом Украины по исполнению наказаний.

Перечень продуктов питания и предметов первой необходимости, которые запрещается передавать лицам, заключенным под стражу, устанавливается

Ришико О.Ю. О.А.

Государственным департаментом Украины по исполнению наказаний. Министерство обороны Украины по согласованию с Генеральной прокуратурой Украины.

Статья 10. Обязанности лиц, заключенных под стражу.

Лица, заключенные под стражу, обязаны:

- соблюдать порядок, установленный в местах предварительного заключения, и выполнять законные требования администрации;
- соблюдать санитарно-гигиенические правила, иметь аккуратный внешний вид, постоянно поддерживать чистоту в камере;
- быть вежливыми для работников места предварительного заключения, а также между собой;
- не вступать в споры с представителями администрации, не унижать их достоинство, не противодействовать исполнению ими своих обязанностей;
- бережно относиться к инвентарю, оборудованию и другому имуществу места предварительного заключения.

Уголовный процессуальный кодекс Украины

Статья 42. Подозреваемый.

Подозреваемый, обвиняемый имеет право:

- 1) знать, в совершении какого уголовного правонарушения его подозревают;
- 2) быть четко и своевременно уведомлены о своих правах, предусмотренных Уголовным процессуальным кодексом Украины, а также получить их разъяснение;
- 3) по первому требованию иметь защитника и свидание с ним до первого допроса с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, а также после первого допроса – иметь свидание без ограничения их количества и продолжительности; участие защитника в проведении допроса и других процессуальных действий; на отказ от защитника в хоть какой момент уголовного производства; на получение правовой помощи защитника за счет государства в случаях, предусмотренных Уголовным процессуальным кодексом Украины и/или законом, регулирующим предоставление бесплатной правовой помощи, в том числе в связи с отсутствием средств на ее оплату;
- 4) не говорить ничего по поводу подозрения против него или в любой момент отказаться отвечать на вопросы;
- 5) давать объяснения, показания по поводу подозрения или в любой момент отказаться их давать;
- 6) требовать проверки обоснованности задержания;
- 7) в случае задержания или применения меры пресечения в виде содержания под стражей – на немедленное уведомление членов семьи, близких родственников или других лиц о задержании и месте своего пребывания в

Грищенко В. Г. В. В.

соответствии с положениями статьи 213 Уголовного процессуального кодекса Украины;

8) собирать и представлять следователю, прокурору, следователю судьи доказательства;

9) участвовать в проведении процессуальных действий;

10) во время проведения процессуальных действий задавать вопросы, подавать свои замечания и возражения относительно порядка проведения действий, которые заносятся в протокол;

11) применять с соблюдением требований Уголовного процессуального кодекса Украины технические средства при проведении процессуальных действий, где он участвует. Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить применение технических средств при проведении отдельного процессуального действия или на определенной стадии уголовного производства с целью неразглашения сведений, содержащих охраняемую законом тайну, касающихся интимной жизни лица, о чем выносится (постановляется) мотивированное постановление (определение);

12) заявлять ходатайство о проведении процессуальных действий, об обеспечении безопасности для себя, членов своей семьи, близких родственников, имущества, жилья и т.п.;

13) заявлять отводы;

14) ознакомляться с материалами досудебного расследования порядке, предусмотренном статьей 221 Уголовного процессуального кодекса Украины, и требовать открытия материалов, согласно статье 290 Уголовного процессуального кодекса Украины;

15) получать копии процессуальных документов и письменные уведомления;

16) обжаловать решения, действия и бездействие следователя, прокурора, следователя судьи порядке, предусмотренном Уголовным процессуальным кодексом Украины;

17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебное расследование, прокуратуры или суда, в порядке, определенном законом, а также восстановление репутации, если подозрение не подтвердилось;

18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном или другом языке, которым он владеет, и при необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства.

Подозреваемый, который является иностранцем и содержится под стражей, имеет право на встречи с представителем дипломатического или консульского учреждения своего государства, которое ему обязано обеспечить администрация места заключения.

Подозреваемый обязан:

1) прибыть по вызову к следователю, прокурору, следователю судьи, суду, а в случае невозможности прибыть по вызову в назначенный срок – заранее сообщить об этом указанным лицам;

Рищенко О.Ю. О.Р.

2) исполнять обязанности, возложенные на него решением о применении мер обеспечения уголовного производства;

3) подчиняться законным требованиям и распоряжениям следователя, прокурора, следователя судьи, суда.

На всех стадиях уголовного производства подозреваемый вправе примириться с потерпевшим и заключить соглашение о примирении. В предусмотренных законом Украины об уголовной ответственности и Уголовном процессуальном кодексе Украины случаях примирения является основанием для закрытия уголовного производства.

Мои права и обязанности, как подозреваемого, мне разъяснены и понятны в полном объеме. Памятку о моих процессуальных правах и обязанностях, как подозреваемого, получил «__» _____ 2022 года.

Подозреваемый: _____/_____

Памятку составил:

Следователь по особо важным делам
Следственного управления Главного управления
Службы безопасности Украины
в Киеве и Киевской области
капитан юстиции

Максим ТЫВОНЕНКО

Грищенко О. Г. О. Ф.